

ВІЧНИЙ СКАРБ

Поруч із Розп'ятим

Мене часто запитують: «Де Бог? Чому в нашій країні війна? Чому відбувається кровопролиття?» А я бачу той самий сценарій: коли в нас був достаток, ми жили сито, у теплі, у безпеці, зі здоров'ям, тоді ми розуміли, що це все від Бога, і не ставили таких запитань. Проте коли розпочалася війна, багато що змінилося. Звідки виникли ці запитання? Ми ж вірили, що Бог поряд і благословляє нас. Невже Ісус виїхав з України? Що відбувається з нашою вірою? Ісус був розп'ятий і воскрес, Він спасає нас і сьогодні, а ми повторюємо ту саму помилку: відвертаємося, відходимо, тікаємо геть від хреста.

2

КОЛІР КРОВІ

ОБМАНЮВАТИ
ШКІДЛИВО

ДОБРО РОБИТЬСЯ
ТИХО

ЧУДЕСА СЕРЕД
ХАОСУ

4

5

6

8

КРАПЛИНИ КРОВІ В ПАМ'ЯТІ ВІКІВ

Його вели дорогою, як вбивцю,
І грізний натовп голосно ревів,
І раз у раз з ненавистю сміливці
Жбурляли камені в Царя Царів.

Вінок терновий наливався кров'ю,
Плювалися в обличчя вороги,
А Він дивився лагідно, з любов'ю
І йшов прощенням стати за гріхи.

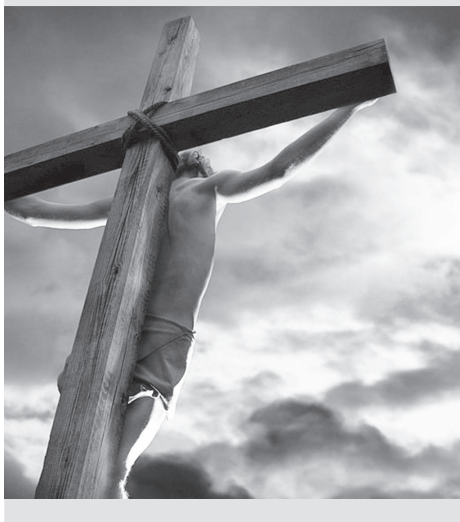
Покірно шлях протоптаний стелився
Аж до Голгофи, сповнений людей,
А на Голгофі натовп розділився:
На тих, хто розпинав, і на дітей...

Стояли поряд фарисеї й учні,
Стояла мати і злостива рать...
І хоч роки летять, як води з кручі,
Перед Христом народи знов стоять...

І, як тоді, з нас кожен обирає:
Прощення попросить чи так пройти...
Ісус біля Голгофи знов чекає,
Тож ким для Нього нині станеш ти?

Знов розіпнеш чи схилишся покірно?
Ким станеш ти для Божої сім'ї?
Наш Цар Царів любов свою безмірну
Тобі дарує. Тож прийми її!

Лідія Меланіч

**Одного разу
шторм у твоє-
му житті вщух-
не. Переживши
шторм, ти вже не
будеш таким, як
раніше. Ти станеш
кращим, сильні-
шим, чистішим
душею. Тому що
в цьому і був весь
його сенс.**

ПОРУЧ ІЗ РОЗП'ЯТИМ

Коли Ісус жив на Землі, поряд із Ним було багато людей. Його шукали, благали, за Нього хапалися. Йому не давали спокою ні вдень, ні вночі. Звичайно, коли ти голодний і в тебе немає їжі, але ти точно знаєш, що Христос може нагодувати тебе, то йдеш за Ним і ладен вирушити навіть на інший берег Галилейського моря.

Чи не відбувається дещо схоже сьогодні, під час війни? Багато людей втратило житло, роботу, засоби до існування. У когось діагностували хворобу, до того ж непросту. Усе це сильна мотивація, щоб шукати Ісуса, благодати про допомогу, зцілення. Ми починаємо ревниво молитися, постити, просимо пастора про єлеєпомазання, щосили хапаємося за Христа.

А коли помирають рідні, словами цей біль не передати. Часто буваючи на похороні, я бачив заплакані, сповнені болю очі. Сам поховав тата, маму й невтішно плакав. Однак коли ховають дітей, а таке в наші дні, на жаль, трапляється нерідко, цей біль нестерпний. Як важливо в такі моменти відчувати, що Ісус поруч. Нам усім потрібен Ісус! Потрібен, як повітря!

В одній пісні є гарні слова про те, що без Христа світ схожий на пустелю, без Христа серце висушить спека, біля води людина від спраги загине, якщо немає Ісуса з нею.

Тому за Ісусом ходили, Його шукали, з Ним хотіли спілкуватися. Однак настав момент, коли охочих бути з Ним стало значно менше. Христос прийшов у Гетсиманію, молився, смертельно сумуючи, і в цей відповідальний момент Його друзі-учні заснули. Ісус просив їх пильнувати й молитися. Зверніть увагу: до цього моменту завжди просили Ісуса, а тепер просить Він.

Де ж натовпи, які супроводжували Христа? Прийшов один натовп, але лише для того, щоб Його заарештувати. Учні відразу прокинулися й побігли, проте не до Ісуса, а від Нього. І ось Він на хресті. Хто залишився з Ним? Два розбійники, до того ж один з них Його лихословив. Цей розбійник та багато інших думали: «Чим може допомогти розп'ятий Ісус? Його руки й ноги

прибиті, тепер Він не може йти до нужденних і чинити добрі діла».

ВІН СПАСАВ МЕНЕ

Подумки зупинімося біля хреста, на якому розп'ятий Спаситель. Так, отримати від Ісуса їжу, зцілення, допомогу – це сильна мотивація для більшості з нас. Однак спробуймо розвернути нашу мотивацію на 180°, щоб не Він – мені, а я – Йому!

Апостол Павло написав: «Адже через Закон я помер для Закону, щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос живе в мені. А що тепер живу в тілі, то живу вірою в Божого Сина, Котрий полюбив мене й віддав Себе за мене» (Гал. 2:19, 20). Павло хотів

бути на місці розп'ятого розбійника, поряд із Сином Божим, Котрий помирив на хресті. Він хотів розділити Його страждання. Коли всі тікали від нерухомого, наче безпорадного Христа, саме до такого Христа він і линув, бо усвідомив, що таке благодать. Він зрозумів суть розп'яття, суть спасіння. Саме в такому, здавалося б, безнадійному стані Христос здійснив значно більше, ніж коли годував натовпи, зцілював прокажених і навіть воскрешав мертвих.

Усі ці чудеса були локальними, досконалими в певному місці, у певний час та для окремих людей. Однак саме на хресті Ісус спасав усіх для вічного життя. Він спасав тих, хто байдуже спостерігав за Його стратою, хто знущався з Нього, і навіть тих, хто прибивав цвяхами Його руки й ноги. Христос спасав і тих, кого не було поряд, хто жив у інших країнах та на інших континентах. Він спасав поза часом – тих, хто вже давно помер, і тих, хто ще не народився. Ісус спасав мене!

НЕ ЙДИ ВІД ХРЕСТА

Апостол Павло зрозумів, що таке благодать, і, отримавши її

від розп'ятого Ісуса, сказав: «Я не відкидаю Божої благодаті...» (Гал. 2:21). Шкода тих, хто її відкидає, не усвідомлюючи, що Ісус зробив для них. Ці люди, отримавши допомогу, наситившись хлібом чи консервами, зцілившись силою Христа, задоволені. Проте коли треба зробити щось зі свого боку, від чогось відмовитися, чимось пожертвувати, вони відвертаються й ідуть геть від Нього. Святе Письмо говорить, що для цих людей смерть Христа стає марною. Ісус за них помирав, але вони не вірять Йому, тому Він не може їх спасти.

Мене часто запитують: «Де Бог? Чому в нашій країні війна? Чому відбувається кровопролиття?» А я бачу той самий сценарій: коли в нас був достаток, ми жили сито, у теплі, у безпеці, зі здоров'ям, тоді ми розуміли, що це все від Бога, і не ставили таких запитань. Проте коли розпочалася війна, багато що змінилося. Звідки виникли ці запитання? Ми ж вірили, що Бог поряд і благословляє нас. Невже Ісус виїхав з України? Що відбувається з нашою вірою? Ісус був розп'ятий і воскрес, Він спасає нас і сьогодні, а ми повторюємо ту саму помилку: відвертаємося, відходимо, тікаємо геть від хреста.

ЧИМ Я МОЖУ ДОПОМОГТИ ІСУСОВІ?

Більшість із нас бажає, щоб Ісус нагодував, зцілив, допоміг. Однак Біблія пропонує нам змінити напрям своїх думок і відповісти на запитання: «А чим я можу допомогти Христові?»

Одного разу Спаситель розповів, що на останньому суді Він звернеться до праведників і скаже: «*Бо голодував Я, і ви дали Мені їсти; спраглим був, і ви Мене напоїли; чужинцем був Я, і ви Мене прийняли; не мав одягу, і ви Мене одягнули; хворів, і ви Мене відвідали; у в'язниці був Я, і ви прийшли до Мене*» (Матв. 25:35, 36). Почувши ці слова, праведники здивуються й запитують: «Як? Коли? Хіба ми колись таке робили?» А Ісус їм відповідь:

«*Запевняю вас: те, що зробили одному з Моїх найменших братів, ви зробили Мені*» (Матв. 25:40).

Коли мої діти були маленькими, я прочитав їм таку розповідь.

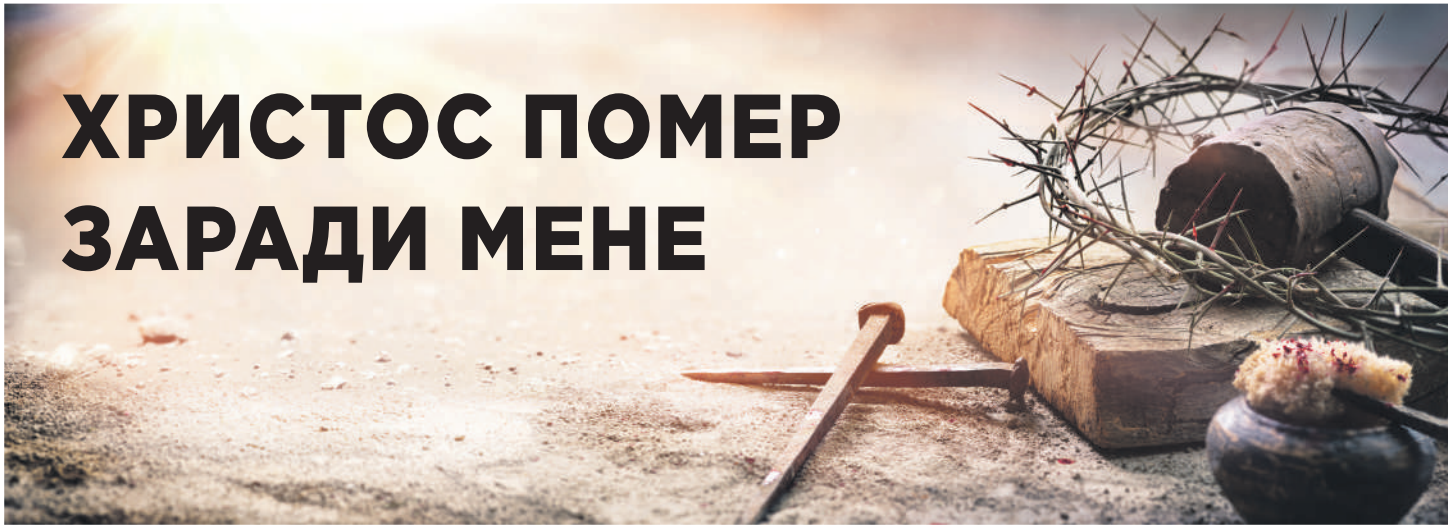
Сім'я повернулася додому із церкви. Надворі йшов дощ, було холодно, сиво, а вдома – тепло й затишно. Тато розтопив піч, мама підігріла смачний обід. Усі поїли, попили чай з пирогом. Потім тато запропонував поміркувати над почутою в церкві проповіддю на тему: «Чим я можу допомогти Ісусові?»

«Уявімо таку ситуацію, – сказав батько. – Якби зараз у двері постукав Ісус і попросив допомоги, чим би ми Йому допомогли?» І сам почав поважно відповідати: «Я б омив Його ноги після тривалої дороги». Старша донька продовжила: «А я б накрила Йому стіл, подала чай і почастувала смачним печивом». Мама радо вигукнула: «Мені

Більшість із нас бажає, щоб Ісус нагодував, зцілив, допоміг. Однак Біблія пропонує нам змінити напрям своїх думок і відповісти на запитання: «А чим я можу допомогти Христові?»

Мені їсти; спраглим був, і ви Мене напоїли; чужинцем був Я, і ви Мене прийняли; не мав одягу, і ви Мене одягнули; хворів, і ви Мене відвідали; у в'язниці був Я, і ви прийшли до Мене» (Матв. 25:35, 36).

ХРИСТОС ПОМЕР ЗАРАДИ МЕНЕ

Коли Ісус виходив за ворота Пилатого двору, на Його поранені, кровоточиві плечі поклали хрест, приготований для Варавви. Тягар Спасителя був надто важким для Нього в Його ослабленому болісному стані. Ісус пережив страшні муки в Гетсиманському саду, коли боровся із сатанинськими силами. Він страждав, коли Його зрадили, коли бачив, як учні залишили Його і втекли.

Його водили від одного можливо-владця до іншого, від образи – до образи, від глузування – до глузування, двічі Христа бичували – уся та ніч стала неймовірним випробуванням для людської душі. Ісус не промовив жодного слова, яке б не славало Бога.

Засуджених привели на місце страти і прив'язали до знарядь тортур. Два розбійники виривалися з рук своїх катів, але Ісус не виявив жодного опору. Коли воїни виконували свою жахливу роботу, прибиваючи Його руки і ноги до хреста, Він молився за Своїх ворогів: *«Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять»* (Луки 23:34).

Щойно Ісус був прибитий до хреста, кілька дужих чоловіків підняли хрест і з великим зусиллям всадили його в приготовлену яму. Це спричинило неймовірні муки Сину Божому. У передсмертних стражданнях Ісус чув кожне слово, промовлене священниками: «Інших спасав, а Себе Самого не може спасти?! Він, Цар Ізраїль-

ський, нехай зійде тепер з хреста – і повіримо в Нього». Христос міг зійти з хреста. Та через те, що Він не врятував Себе, грішник має надію на прощення і милість від Бога.

І тепер Господь слави помирав на хресті, як викуп за грішний рід. На Христа як нашу Замісну Жертву й нашого Поручителя були покладені беззаконня всіх нас. Його зарахували до злочинців, щоб Він міг викупити нас від осудження Законом. Гнів Бога проти гріха, страшний вияв Його невдоволення з причини беззаконня наповнили душу Його Сина жахом. **Усе Своє життя Христос проголошував грішному світові Добру вістку про милосердя й вибачливу любов Отця. Можливість спасіння для найгіршого грішника була головною темою Його проповіді.** Однак тепер під жахливим тягарем вини, який Він несе, Ісус не може бачити примирливого обличчя Отця. У годину найсильніших мук Спаситель був позбавлений Божественної підтримки, і це пронизало Його серце такою скорботою, яку ніколи не зможе повністю зрозуміти людина. Душевні муки були настільки великими, що Він майже не відчував фізичного болю.

Спаситель не міг бачити, що чекає Його за порогом смерті. Надія не змальовувала перед Ним Його переможний вихід з могили та не повідомляла, що Отець приймає Його жертву. Усвідомлюючи, яким огидним є гріх для Бога, Христос

боявся, що їхня розлука буде вічною. Він відчував муку, якої зазнає грішник, коли милість більше не заступатиметься за людський рід. Саме відчуття гріха, котрий викликав гнів Отця на Нього як на замісну Жертву, зробило такою гіркою чашу Його страждань і розірвало серце Сина Божого.

Непорочний Син Божий висів на хресті. Руки, так часто простягнені в благословенні, ноги, такі невтомні в служінні любові, прибиті цвяхами до хреста; Його царствена голова проколота вінком із терня. **Усе, що Він витерпів, промовляє до кожного людського сина й кожної дочки: це задля тебе погоджується Син Божий нести тягар вини, заради тебе Він перемагає владу смерті й відчиняє ворота раю.** Той, Хто втихомирював море; Хто змушував демонів тремтіти, а хвороби – відступати, Хто відкривав очі сліпим і викликав мертвих до життя, – віддає Себе як Жертву на хресну смерть, і це з любові до тебе. Він, Котрий поніс на Собі гріх багатьох, терпить гнів Божественного правосуддя й заради тебе стає жертвою за гріх.

Христос допив останні краплі з чаші людського горя. У ці жахливі години Він поклався на отримане раніше свідчення, що Отець приймає Його. Ісус добре знав Свого Отця; Він розумів Його справедливість, милість і велику любов. Коли Ісус у покорі віддав Себе Богові, відчуття втрати Отчої ласки минуло. Вірою Христос став Переможцем.

ІСАЇ 53

Хто нашій спасенній тій звістці повірив, і над ким відкривалось рамено Господнє? Бо Він виріс перед Ним, мов галузка, і мов корінь з сухої землі, – не мав Він принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати!

Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хоборами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його... Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив...

А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, – кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено! Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошились кожен на власну дорогу, – і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!

Він гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як ягня був проваджений Він на заколення, і як овечка перед стріжками своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст... Від утиску й суду Він забраний був, і хто збагне Його рід?

Бо з краю живих Він відірваний був, за провини Мого народу на смерть Його дано... І з злочинцями визначили Йому гроба Його, та Його поховали в багатого, хоч провини Він не учинив, і не було в Його устах омани...

Та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому. Якщо ж душу Свою покладе Він як жертву за гріх, то побачить насіння, і житиме довгі дні, і замір Господній рукою Його буде мати поведження! Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься. Справедливий, Мій Отрок, оправдає пізнанням Своїм багатьох, і їхні гріхи понесе.

Тому-то дам уділ Йому між великими, і з потужними буде ділити здобич за те, що на смерть віддав душу Свою, і з злочинцями був похований, хоч гріх багатьох Сам носив і заступавсь за злочинців!

для Ісуса нічого не шкода! Я б запропонувала Йому нову постіль». Усі, перебиваючи одне одного, розповідали, що зробили б для Ісуса. Молодший син Василько намагався дещо сказати, але йому не давали цього зробити. Та ось виникла пауза, і тато запитав Василька: «А що б ти зробив для Ісуса?» Хлопчик, заїкаючись, промовив: «А я подарував би Ісусові свого улюбленого плюшевого ведмедика, з яким сплю». Усі розсміялися, а сестра ще й прокоментувала: «Навіщо Ісусові твій плюшевий ведмедик?»

Раптом хтось постукав у двері, уся родина здригнулася. Двері відчинила мама – і на порозі з'явився мокрий, брудний чоловік. Він попросився погрітися, бо заблукав і замерз. Тато суворо сказав, що в них немає місця. Донька почала кричати, що нещодавно помила підлогу, а він у брудному взутті. Мама теж обурювалася. А Василько, почервонівши, мовчки побіг до своєї кімнати й повернувся зі

своїм ведмедиком, вручив його незнайомцю й сказав: «Візьміть, це вам подарунок від мене». Тепер почервоніла вся сім'я, усвідомивши, що діється. Тато відразу запросив перехожого увійти в дім, мама з донькою накрили на стіл, а гість, довго спілкуючись із цією родиною, згодом став християнином.

Поміркуйте сьогодні не про те, чого ви хочете від Ісуса, а про те, що ви можете зробити для Нього. Апостол Павло написав про свій найвищий пріоритет: *«А я не став би хвалитися нічим іншим, як тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, яким для мене розп'ятий світ, а я – для світу»* (Гал. 6:14). Хрестом Павло ніби розділив світ і себе. Він ховається від усього світського, гріховного за хрестом Ісуса. Сховайтесь й ви від гріха за хрестом Господа, за розп'ятим Христом Спасителем!

Віктор Вертило

Коли заходить сонце час себе запитати: «Чи народилося в мені бажання змінитися?» Якщо так, то цей день був особливо щасливим.

Змініть ПОЛЕ БОЮ

Орел не бореться зі змією на землі. Він змінює поле бою: хапає змію, злітає в небо, а потім розтискає кігті. У повітрі змія втрачає свої сили, здібності та переваги. Відірвавшись від поверхні, вона стає слабкою, вразливою й не може завдати шкоди, тоді як на землі це смертельно небезпечний супротивник.

Перенесіть свою боротьбу в духовну сферу за допомогою молитви, і, коли ви будете учасником чергової битви, Бог візьме її під Свій контроль. Не боріться з ворогом у його зоні комфорту. Змініть поле бою, як це роблять орли, і дозвольте Богові взяти керівництво вашою ситуацією до Своїх рук. Його силою ви обов'язково здобудете перемогу.

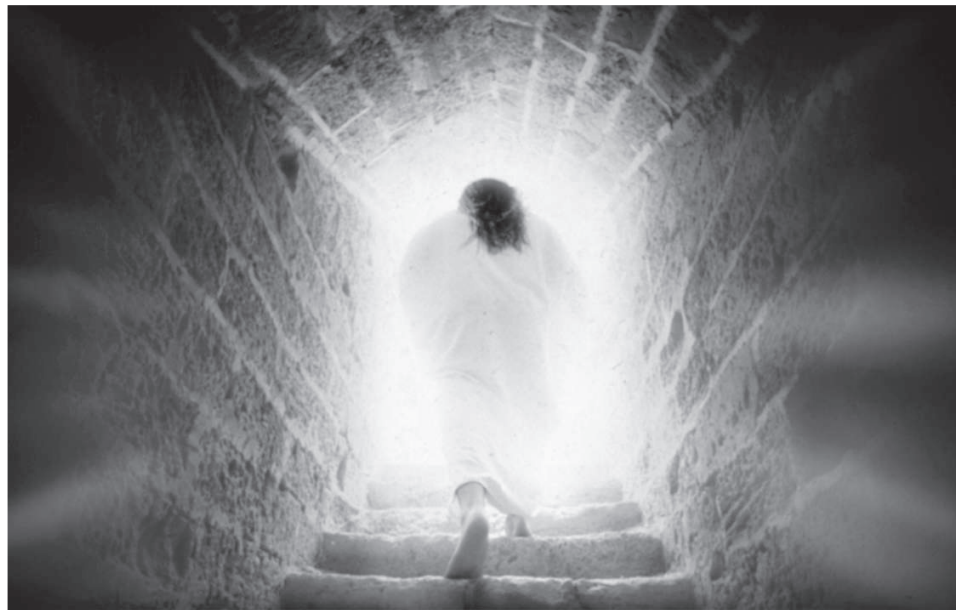

ОЗНАКА ГОРДОСТІ

Одна з основних ознак гордості – це постійна образливість. Коли ми часто ображаємося, це свідчить про те, що десь глибоко в нас живе гординя. Гординя – страшна сила, хвороба, яка руйнує душу, як іржа руйнує залізо. Люди, які ображаються, дуже горді і самолюбні. Коли в серці поселяється образа, у ньому вже немає місця ні любові, ні смиренності, ні лагідності, ні мудрості – нічому, що відрізняє дітей Божих від синів цього світу.

Важливий принцип духовного життя: коли ми позбудемося гордині – зникне образливість, зникне образливість – прийдуть співчуття і любов до ближнього.

**Що глибше цвях у стіні,
то більше навантажень
він витримає. Що глибше
пізнаєш істину, то
більше випробувань
витримаєш.**

ПОРОЖНЯ ГРОБНИЦЯ

Субота. Ніч. Ісус мертвий. Його тіло лежить у гробниці, а до входу привалений великий камінь з римською печаткою. Навколо – римські воїни, на яких чекає смерть, якщо раптом вони заснуть. Учні Ісуса поховалися. Їхні надії розбиті.

Несподівано гробниця виявляється порожньою. У ній сидить ангел і, дивлячись на скорботних жінок, які прийшли вранці, промовляє: «Він воскрес. Його немає тут!» Які величні слова! Ніхто ніколи не говорив нічого дивовижного. Його немає тут! Він воскрес! У цих словах – єдина надія всього людства, ваша й моя.

Охорона знала, що сталося. Вона бачила все, бачила ангела, що злетів на землю й легко відкотив камінь, який не стримала навіть римська печатка. Бачила Сина Божого, Котрий вийшов із гробниці й сповістив: «Я є воскресіння і життя!» Воїни були такі схвилювані й налякані, що не могли розповісти священникам нічого іншого, крім правди.

Ви можете простежити за всім життям Христа й захопитися кожною його миттю, усе це може переконати вас і навіть привернути до Нього, але якщо Ісус із Наза-

рета помер як звичайна, смертна людина, якщо це був Його кінець, тоді можна просто забути все, що з Ним пов'язано.

Воскресіння Христа або утверджує християнство, або руйнує його. Якщо воскресіння не було, то християнство – це ще одна етична система. Може, корисна чи навіть втішна, але не спасенна. Порожня гробниця – ось що радикально відрізняє християнство від інших релігій.

Відвідуючи східні країни, я спостерігав за релігійними обрядами. Я бачив, як у різноманітних формах людина прагне миру та внутрішнього очищення. Ці люди щирі у своїх намірах. Вони посвячені, серйозні та тверезі. Однак вони не мають порожньої гробниці!

Я спостерігав за ритуалами багатьох релігій в інших країнах. Чимало людей намагається знайти відповідь у своїй релігії. Вони мають благочестя. Однак не мають порожньої гробниці!

Я вивчав різні філософські системи, учення й бачив, що за всією цією яскравою пишнотою та мудрістю прихований внутрішній духовний голод. Чому? Бо там немає порожньої гробниці!

Я подорожував усім світом, заважаючи покірність і жертвність багатьох вірян. Розмовляючи з послідовниками різних віросповідань, я бачив їхні щирість, посвячення, відданість. Однак вони не мають порожньої гробниці!

Я ходив землею Палестини, бачив нащадків Авраама, які справедливо пишалися тим, що в їхній спадщині – закони, яких вони свято дотримуються. Порожня гробниця була тут, просто посеред них, але мало хто визнав Христа, Котрий сказав, що вийде з неї, і вийшов!

Я хотів би, щоб усі вони й усі ми пройшли хресною дорогою вздовж єрусалимських вулиць, повз Голгофу, до того склепу в саду, що став могилою, з якої наш Господь вийшов одного ранку майже 2000 років тому. Я неодноразово стояв біля гробниці й заходив усередину. У цьому склепі порожньо! Ось у чому різниця. Христос спочивав у ньому й вийшов звідти через три дні. «Я є воскресіння і життя», – сказав Ісус.

І Його могила порожня! У всьому світі немає гробниці, де можна знайти хоча б одну кістку тіла Сина Божого. Того дня Він назавжди переміг смерть, і порожня могила стала свідченням цього! Христос воскрес! Друже, якщо ти шукаєш чогось достовірного, воно тут!

Джордж Вандеман

О, якби похилені голови змогли підвестися! О, якби відкрилися очі, щоб бачити, і вуха, щоб чути Його! «Ідіть та скажіть Його учням, що Він устав із мертвих». Нехай вони не дивляться на нову гробницю Йосипа з величезним каменем біля входу, на якому – римська печатка. Христа там немає. Не дивіться в порожню могилу. Не сумуйте, як ті, хто не має ані надії, ані допомоги. Ісус живий, а тому житимемо й ми! Нехай із вдячних сердець і вуст, яких торкнувся священний вогонь, лунає радісний гімн хвали. Христос воскрес! Він живий! Він – наш добрий Заступник! Ця надія збереже вашу душу, як міцний випробуваний якір. Вірте – і побачите славу Божу!

Еллен Уайт

КОЛІР КРОВІ

У дитинстві мені подобалися поїздки на виноградники. Дідусь вважав за краще сам збирати виноград для сім'ї, а мені було цікаво спостерігати за жінками, які ногами чавили ягоди у великих дерев'яних чанах, і їхні ноги ставали червоними від соку. Тоді в багатьох місцях саме так вичавлювали виноградний сік. Сьогодні так роблять рідко, радше для того, щоб підтримати традицію.

Протаномалія – це нездатність розпізнавати червоний колір. Деякі люди не розрізняють відтінків червоного, а інші – зовсім не бачать цього кольору. Це досить небезпечно, тому що багато попереджувальних знаків якраз червоні. Те саме простежується в природі: деякі тварини й рослини забарвлені в цей колір, ніби попереджаючи, що вони отруйні або огидні на смак. Так само небезпечно не помітити червоний сигнал світлофора.

Проте ще небезпечніше не розрізнити червоного кольору жертви Христа, тому що Він пролив за нас Свою кров. Ти можеш жити своїм життям, виконувати роботу й лягати спати, не помічаючи жертви Христа. Тоді твоє земне життя опиняється в небезпеці, не кажучи вже про вічне.

Ісус помер за тебе, тому що безмірно тебе любить. Не заплющуй очей, не вдавай, що нічого не бачиш і не знаєш про це. Не відводь погляду, дивися на Ісуса. Вічна любов, милість і жертва Христа супроводжують тебе завжди, і вони червоного кольору, кольору крові. «Чого то червона одежа Твоя, а шати Твої як у того, хто топче в чавилі?» (Ісаї 63:2).

ОБМАНЮВАТИ ШКІДЛИВО

Дослідження свідчать, що неправда згубно впливає на здоров'я. Багато людей обманює, не замислюючись, за звичкою. Аби припинити руйнувати своє здоров'я та стосунки, потрібно усвідомити, навіщо ви приховуєте правду й до чого це зрештою призводить.

Такого висновку дійшли автори дослідження «Наука чесності», представленого на 120-й науковій конференції Американської психологічної асоціації. Дослідники Аніта Келлі та Ліюань Ванг протягом 10 тижнів проводили експеримент. У ньому брали участь 110 осіб: 34 % дорослих і 66 % студентів коледжу. Вік добровольців – від 18 до 71 року.

Учасників експерименту поділили на дві групи, одна з яких дістала завдання протягом 10 тижнів не говорити неправди, а друга – практикувала обман у своєму оточенні. Обидві групи щотижня приходили в лабораторію, щоб дослідники перевірили стан їхнього здоров'я, а також визначили на детекторі брехні кількість випадків обману за тиждень. Під час дослідження з'ясувалося, що між неправдою і психічним та фізичним здоров'ям є взаємозв'язок.

Учасники дослідження із «чесної» групи за цей період утримали менше обманювали, а тому були менш схильні до меланхолії й депресивного настрою. Окрім

того, вони менше страждали від головного болю та болю в горлі. В учасників із цієї групи помітно поліпилися стосунки з близькими людьми, що знизило рівень стресу й позитивно вплинуло на здоров'я.

Після експерименту учасники зрозуміли, що можна жити без обману й перебільшення, не кажучи неправди, щоб виправдати своє запізнення або неспроможність щось зробити. Неправдомовці часто стикаються з різними проблемами: їм доводиться раз у раз викручуватися, запам'ятовувати, що й кому сказали, тощо.

Однак навіщо ж вони обманювали раніше? Для людей характерно говорити неправду або тільки частину правди, яку вони вважають сприятливою чи яку, на їхню думку, бажає почути співрозмовник. Іншу частину правди в такому разі приховують.

Люди можуть регулярно вдаватися до невинних обманів, які нібито нікому не зашкодять, але це однаково згубно впливає на самопочуття та взаємини. Навіть неправда задля порятунку залишає гіркий осад. Невипадково Святе Письмо закликає нас говорити правду одне одному: «Тому, відкинувши неправду, кожний говорить своєму ближньому правду, бо ми є членами одне одного» (Ефес. 4:25).

Якщо ви схильні обманювати або перебільшувати ту чи іншу інформацію, факти зі свого життя, зверніться до Бога й щиро попросіть Його допомогти вам позбутися цього гріха, зробити ваші вуста й розум чистими. Він Усемогутній Бог!

ДОРОГА ЗА ПОВОРОТОМ ВІДКРИЄТЬСЯ ПОТІМ...

Колись я опинилася у дуже тяжкій ситуації. У моїй голові завжди були слова: «Я без Тебе, Боже, не знаю шляху...» Жодного просвіту та виходу я не бачила, усе дедалі погіршувалося.

Якось я їхала в автобусі і сиділа біля вікна, поглинута своїми думками. Так хотілося просвіту і знати, що ця долина випробувань, що затягнулася, закінчиться. Автобус повільно доїжджав до перехрестя і я подумала: «Ось дивися, поки що в твоїй видимості дорога до перехрестя. Дорога за поворотом відкриється тобі після того, як поверне автобус. Так само й у житті, ти не можеш бачити весь шлях, але якийсь відрізок твого життя тобі доступний зараз. Подолай його з гідністю і потім тобі відкриється наступний відрізок твого життя, який зараз прихований до часу, визначеного Господом».

Це маленьке одкровення допомогло мені. Я не концентрувалася на тому, що буде, а намагалася бачити Божу волю нині. Бог відкривав свій шлях поступово і долаючи поворот за поворотом, вивів мене з долини випробувань і рясно благословив мирним і щасливим життям. Пам'ятайте, що дорога за поворотом відкриється потім...

Анжеліка Кін

ЧИСЛА ФІБОНАЧЧІ

Чи можеш ти знайти навколо себе числа Фібоначчі? Цю послідовність створила не людина, її Автор – Бог, і це одне з правил Усесвіту.

Математик епохи Середньовіччя Леонардо Пізанський, більше відомий як Фібоначчі, відкрив таку послідовність чисел: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144... Ця послідовність названа його іменем, а її сенс у тому, що кожне наступне число дорівнює сумі двох попередніх. Так, 2 – це 1 + 1; 3 = 2 + 1; 34 = 21 + 13; 144 = 89 + 55. Можна продовжувати додавати: послідовність Фібоначчі нескінченна.

Листя на гілці дерева розташоване відповідно до цієї послідовності: що вище, то більше листя. У черепашці равлика, суцвітті броколі та багатьох квітах ми теж бачимо послідовність Фібоначчі. Придивіться: Бог зробив так, що маргаритки майже завжди мають 34, 55 або 89 пелюсток, а насіння соняшника розташоване у двох ряди спіралей, один за годинниковою стрілкою, інший – проти, і кількість насінин у спіралі – 34 і 55, 55 і 89 або 89 і 144. Цей закон діє навіть у космічних масштабах. Створюючи галактики, Бог підпорядкував їх тій самій послідовності чисел, тільки значно більших.

Як можна говорити, що природа виникла випадково? Кожна насінина, прихована у квітці, кожна кістка нашого тіла, кожне суцвіття бро-

колі, кожна галактична спіраль, кожна жива клітина – усе помістив на своє місце великий Творець, єдиний істинний Бог, Котрий створив Усесвіт, щоб кожна людина бачила й навчалася, думала й розуміла, що тільки Божа рука може створити таку досконалість.

Якщо нині в грішному світі ми досі захоплюємося величиною Божих діл, то якою ж прекрасною була наша планета на самому початку, після завершення тижня творіння! А яким буде Небо! Якою буде Нова Земля! Можливо, там ми поговоримо з Богом про таємниці чисел Фібоначчі.

«Щоб разом побачили й знали, і пересвідчилися та зрозуміли, що Господня рука це зробила, і створив це Святий Ізраїлів» (Ісаї 41:20).

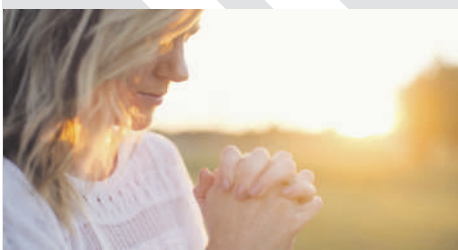

Леонардо Фібоначчі

Наш Господь знає про нас усе, але Він не використовує це знання, щоб нас присоромити чи змусити коритися. Його мета – наше зцілення. У присутності Бога ми можемо відкинути будь-який страх, довірити Йому найсокровенніше. І Його ніжний дотик зцілить нашу душу.

Ніколи не припиняйте молитися за своїх дітей. Не дозволяйте поточним обставинам затьмарювати силу Божу. Навіть, якщо ваша дитина перебуває на космічній відстані від Бога, вона лише на відстані молитви. Одна молитва може змінити все!

Френк Пауелл

Ніколи не дозволяйте хорошим книгам зайняти місце Біблії.

ДОБРО РОБЛЯТЬ ТИХО

Марія працювала в шкільній їдальні. Проста, мовчазна жінка, постійно на чомусь зосереджена. Говіркі колеги дивилися на неї з деяким осудом. А ми, молоді вчителі, відверто зневажали її за те, що вона після роботи несла додому в баночках їжу, яка залишилася після обіду і яку наступного дня школярам давати не можна було. Здавалося, ніби Марія крада їжу з їдальні.

Дехто думав, що Маріїн чоловік – п'яниця. Напевно, він пропиває всі гроші, тому родині немає що їсти. Інші вважали, що вона скнара й збирає на щось гроші. З висоти щойно здобутого диплома легко засуджувати. Ми, вчителі, які читають розумні книги, виховують молоде покоління, – і тітка з їжею... Хіба можна порівнювати?!

Якось в учительській наша компанія влаштувала посиденьки. Молода колега Ніна читала вірші. Дуже

виразно. Не слухати її було неможливо. Ми завмирали від кожного слова й почувалися на вершині поетичної насолоди. А як інакше? Молоді, освічені, добре одягнені люди, які розуміють мистецтво. Раптом Ніна перестала декламувати, подивилася на нас і промовила: «Поезія спонукає душу жити. Якщо я перестану розуміти вірші, то перетворюся на тітку Марію зі шкільної їдальні». Усі засміялися.

Увечері мені потрібно було перевірити учнівські твори на тему добра. Писали семикласники. Вони бачили добро й у праці лікаря, й у руках мами, й у свіжовипеченому хлібі. Проте один твір дав мені морального ляпаса. Від сорому запаморочилося в голові, піднявся тиск. Дівчинка написала, що в їхньому під'їзді живе нікому не потрібна бабуся й що до неї щодня приходять тітка Марія зі шкільної їдальні. Вона приносить їжу, прибирає, виносить сміття. Виявляється, вона має ще декілька таких підопічних. Через два під'їзди – багатодітна родина, у якій тато пиячить, а мама намагається прогодувати дітей. Їх тітка Марія теж відвідує.

Наступного дня в учительській я мовчки простягнув зошит із твором колезі Ніні. Вона швидко прочитала, зблідла й вийшла геть.

Потім на уроці я сказав своїй учениці: «Дякую тобі. Ти вказала мені на добру, милу людину. Я не помічав її». Мої учні здивовано дивилися то на мене, то на свою однокласницю. Я прочитав її твір уголос. Добро роблять тихо...

Георгій Жаркий

ГІГАНТСЬКЕ ДОМІНО

Місто Сантос у Бразилії відоме не тільки як батьківщина видатного футболіста Пеле, але і як місто з оригінальним ландшафтом. Річ у тім, що будинки на набережній Сантоса похилені, немов Пізанська вежа. І таких «веж» тут сотні. Це нагадує плашки доміно, вишикувані вертикально в ряд, за мить до падіння.

Влада міста не втручається й стверджує, що такі будинки не створюють жодної загрози. Деякі з них нахилені на п'ять сантиметрів, що вважають нормою, тоді як нахил інших становить майже два метри. Загалом на набережній височіє 651 багатоповерхівка, і деякі з них навіть візуально помітно похилені на один бік.

Набережну Сантоса почали будувати в 1950-х роках. Однак будівельні компанії вирішили заощадити й обрали

найдешевший метод спорудження. Відомо, що для всіх будівель необхідний глибокий фундамент, на який витрачають приблизно 20 % від усього бюджету. Проте забудовники Сантоса, бажаючи зекономити, зробили фундамент менш глибоким і приблизно удвічі дешевшим. Він лише на декілька метрів заглиблюється в землю. Та будівельники не врахували, а можливо, не надали значення тому, що поверхня узбережжя – це переважно пісок і глина. Згодом під вагою споруд такий ґрунт продавлювався, і будинки нахилилися в різні боки, нагадуючи плашки доміно.

Квартири тут продати майже неможливо. Усі жителі Сантоса знають про проблеми будинків на набережній. Однак 70 років тому, коли вони були новими, ніхто й не замислювався

над цим. Багато хто мріяв жити ближче до моря, а ціни на житло були невисокі. Вони не є високими й нині, але купувати ніхто не поспішає.

Однак проблема значно глибша: мешканці цих будинків стикаються з безліччю незручностей. У когось не зачиняються вікна та двері, у когось проблеми з водопроводом, а хтось втрачає рівновагу, вийшовши з дому на рівну поверхню, оскільки багато часу проводить у похилій квартирі, де підлога ніби вислизає з-під ніг.

Таку ціну заплатили жителі Сантоса за життя на узбережжі моря. Багато хто змирився, і єдине, що помічає, – це м'яч, який неможливо покласти на підлогу, адже він обов'язково покотиться.

Бог попереджає у Святому Письмі, щоб ми не «будували свій дім на піску» (Матв. 7:26). Подбайте про свій духовний фундамент, про його міцність і глибину. Присвячуйте багато часу спілкуванню з Богом, вивченню Його Слова, просіть про злиття Святого Духа. Не економте на найважливішому, на фундаменті, аби під час випробувань ваш духовний дім встояв і не був схожим на будинки набережної Сантоса.

ТВ-програма на БЕРЕЗЕНЬ

HOPE.UA

РОЖЕВІ ОКУЛЯРИ

щонеділі о 20:00

НЕДІЛЯ

06:10 Замітки пастора
06:25 Хочу вірити, як тато та мама
06:35 5 хвилин для змін
06:45 На перехресті
07:00 Вихід є
07:20 Ісус – єдина надія
07:50 Статус МАМА
08:15 Сімейні дрібнички
08:30 Сложных текстов нет
08:50 Консультації з Оленою Яковенко
09:50 Ковток повітря
10:10 Малюваки
10:30 Медлєкторій
11:15 Біблія: чорним по білому
12:00 Богослужіння
13:00 Духовний фронт
14:30 Юдаїзм і християнство у світлі Тори і Євангелія
15:00 12 кроків до свободи (сурдо)
15:20 5 хвилин для змін (сурдо)
15:25 Статус МАМА (сурдо)
15:50 Хочу вірити, як тато і мама (сурдо)
16:00 Помоліться за мене
16:30 Біблія продовжує говорити
17:00 КоМарко
17:15 Музична скринька
18:25 На перехресті
18:30 Філософський камінь
18:50 Хочу вірити, як тато та мама
19:00 Замітки пастора
19:20 Палата питань
19:40 Рожеві окуляри
20:00 В контексті
21:00 Вечірні історії
21:15 5 хвилин для змін
21:30 Є проблема
22:00 Інша сторона
22:40 Останній відлік часу Землі
23:40 Диванчик

ПОНЕДІЛОК

06:40 Музична скринька
07:20 На початку було Слово
07:50 Хочу вірити, як тато та мама
08:00 Ранок надії
10:00 Біблія: чорним по білому
10:40 Ковток повітря
11:00 Ранок надії
13:00 В контексті
14:00 Є проблема
14:30 Біблія продовжує говорити
15:00 Богослужіння (сурдо)
15:45 Сложных текстов нет (сурдо)

16:00 Останній відлік часу Землі
17:00 КоМарко
17:15 На перехресті
17:30 Духовний фронт
19:00 Ісус – єдина надія
19:30 Медлєкторій
20:15 Диванчик
20:40 Вихід є
21:00 Вечірні історії
21:15 На перехресті
21:30 5 хвилин для змін
21:40 Сложных текстов нет
22:00 Дорогами християнства
22:30 Духовний фронт

ВІВТОРОК

06:20 Останній відлік часу Землі
07:20 Між вірою та скепсисом
07:50 5 хвилин для змін
08:00 Ранок надії
10:00 Богослужіння
11:00 Ранок надії
13:00 Рожеві окуляри
13:20 Музична скринька
14:00 На перехресті
14:20 Сложных текстов нет
14:40 Сімейні дрібнички
15:00 Є проблема (сурдо)
15:30 Біблія продовжує говорити (сурдо)
16:00 На перехресті
16:15 Медлєкторій
17:00 КоМарко
17:15 Інша сторона
17:50 Вихід є
18:10 Статус МАМА
18:35 Малюваки
19:00 Помоліться за мене
20:00 На початку було Слово
20:30 Є проблема
21:00 Вечірні історії
21:15 Біблія продовжує говорити
21:45 Замітки пастора
22:00 Ісус – єдина надія
22:30 Філософський камінь
22:50 Біблія: чорним по білому
23:35 Хочу вірити, як тато та мама

СЕРЕДА

06:20 Біблія продовжує говорити
06:50 Філософський камінь
07:10 Bible English
07:15 Медлєкторій
08:00 Ранок надії
10:00 Помоліться за мене
11:00 Ранок надії
13:00 Духовний фронт
14:30 Вихід є
14:50 Ваша думка
15:00 Ісус – єдина надія (сурдо)
15:30 Малюваки (сурдо)

15:50 5 хвилин для змін (сурдо)
16:00 Між вірою та скепсисом
16:30 5 хвилин для змін
16:40 Малюваки
17:00 КоМарко
17:15 Палата питань
17:35 В контексті
18:35 Рожеві окуляри
19:00 Юдаїзм і християнство у світлі Тори і Євангелія
19:30 Диванчик
19:50 Ковток повітря
20:15 Біблія: чорним по білому
21:00 Вечірні історії
21:15 Консультації з Оленою Яковенко
22:15 На початку було Слово
22:45 На перехресті
23:00 Богослужіння

ЧЕТВЕР

06:20 В контексті
07:20 Сложных текстов нет
07:40 Малюваки
08:00 Ранок надії
10:00 Останній відлік часу Землі
11:00 Ранок надії
13:00 Статус МАМА
13:30 На початку було Слово
14:00 Інша сторона
14:40 Рожеві окуляри
15:00 Біблія: чорним по білому (сурдо)
15:45 Сімейні дрібнички (сурдо)
16:00 Консультації з Оленою Яковенко
17:00 КоМарко
17:15 Ісус – єдина надія
17:45 На перехресті
18:00 Медлєкторій
18:45 Сімейні дрібнички
19:00 Помоліться за мене
19:30 Є проблема
20:00 Богослужіння
21:00 Вечірні історії
21:15 На перехресті
21:30 Палата питань
21:50 Диванчик
22:10 Юдаїзм і християнство у світлі Тори і Євангелія
22:40 Ковток повітря
23:00 Між вірою та скепсисом
23:30 Дорогами християнства

П'ЯТНИЦЯ

06:20 Рожеві окуляри
06:45 Біблія: чорним по білому
07:30 Дорогами християнства
08:00 Ранок надії
10:00 Помоліться за мене
10:30 Є проблема
11:00 Ранок надії
13:00 Біблія продовжує говорити

13:30 Диванчик
13:50 Ісус – єдина надія
14:15 Медлєкторій
15:00 Палата питань (сурдо)
15:20 Інша сторона (сурдо)
16:00 Статус МАМА
16:20 Палата питань
16:40 Малюваки
17:00 КоМарко
17:15 Замітки пастора
17:30 Духовний фронт
19:00 На початку було Слово
19:30 Між вірою та скепсисом
20:00 Філософський камінь
20:20 Сложных текстов нет
20:40 Ковток повітря
21:00 Вечірні історії
21:15 Сімейні дрібнички
21:30 В контексті
22:30 Духовний фронт

СУБОТА

06:10 Консультації з Оленою Яковенко
07:10 Юдаїзм і християнство у світлі Тори і Євангелія
07:40 Ваша думка
07:50 Біблія продовжує говорити
08:20 Хочу вірити, як тато та мама
08:30 На перехресті
08:45 Замітки пастора
09:00 Ісус – єдина надія
09:30 На початку було Слово
10:00 В контексті
11:00 Між вірою та скепсисом
11:30 Богослужіння
12:30 Сложных текстов нет
12:50 5 хвилин для змін
13:00 Помоліться за мене
14:00 Ковток повітря
14:20 Філософський камінь
14:40 Хочу вірити, як тато та мама
14:50 На перехресті
15:00 Богослужіння (сурдо)
15:50 На перехресті (сурдо)
16:00 Біблія: чорним по білому
16:45 5 хвилин для змін
17:00 КоМарко
17:15 Сімейні дрібнички
17:30 Дорогами християнства
18:00 Ваша думка
18:10 Інша сторона
18:50 Диванчик
19:10 Малюваки
19:30 Біблія продовжує говорити
20:00 Останній відлік часу Землі
21:00 Вечірні історії
21:15 5 хвилин для змін
21:25 Медлєкторій
22:10 Рожеві окуляри
22:30 На перехресті
22:50 Музична скринька

НАДІЯ

ТЕЛЕКАНАЛ

НА СУПУТНИКУ

ASTRA 4A

У КАБ. МЕРЕЖАХ

ВАШОГО МІСТА

SMART TV

LG, PHILIPS, SAMSUNG

НА МОБ. ДОДАТКАХ

IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безплатно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Запитання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ-71,
04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію
разом із нами online на сайті
BIBLE.UA

«Ті, хто очікує»

Документальний фільм
про адвентистів з інформаційним
буклетом*

Їхня кількість по всьому світу
в понад 200 країнах становить
близько 25 млн людей та продовжує
з кожним роком стрімко зростати.
Вони вважають, що Біблія – це Слово
живого Бога, займаються активною
благодійною діяльністю, приділяють
багато уваги фізичному та духовному
здоров'ю. Чому ж вони називають
себе «ті, хто очікує»?

30 грн

*Кількість примірників обмежена

1 DVD // Мова: укр/рос.

Замовити диски ви можете
за телефонами гарячої лінії
або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36,
Київ – 71, 04071, Україна

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

ЧУДЕСА СЕРЕД ХАОСУ

У листопаді 2021 року в мене виявили рак щитовидної залози, зробили біопсію. Лікарі попередили: потрібне видалення. Потім консилиум медиків вирішував, вирізати лише пухлину чи всю щитовидну залозу, оскільки на ній було багато вузлів. Операцію відклали через погані аналізи печінки. Тривалий час я змушена була лікувати гепатит. Потім втратила роботу. А ще за деякий час в Україні розпочалася війна. Через це я двічі втікала до Польщі: один раз – сама, удруге – з усією родиною. Довелося пристосовуватися до життя в чужій країні. Було не до операції.

Нещодавно я здала кров на аналіз – усі показники ідеальні: і печінка, і гормони, і навіть гемоглобін. За декілька днів мені зробили УЗД щитовидної залози.

– Дівчино, я бачу таке вперше у своєму житті. Якби я не тримала в руках ваші попередні знімки й результати біопсії, то сказала б, що це аналізи двох різних людей. У вас чиста щитовидна залоза! Пухлини немає, як і решти вузлів. Узагалі жодного! Я нічого не розумію, – промовила лікарка віком приблизно 60 років.

– Я знала, що таке можливо, – відповіла я.

Лікарка здивувалася, і я розповіла, що за мене молилися.

– Отже, молитви діють! – промовила вона.

Дорогі друзі, наші молитви діють! Навіть сьогодні, коли навколо все свідчить про інше, і далі вірте в дива! Будьте певні, що добро переможе зло. Миру всім нам і більше Божих чудес!

Катерина Євсюкова

Щоб від вас падала хороша тінь, ходіть у світлі Божому.

«ТИ ПОВИНЕН ПРИНЕСТИ НАМ ВОДИ»

Війна... Страшне слово, яке несе руйнування, завдає болю та страждань. Це слово наповнило жахом оселі й серця людей 24 лютого 2022 року.

Нинішня війна – найбільша в Європі від часів Другої світової й чи не перша в історії за масштабами використання сучасних технологій: соціальні мережі, месенджери для миттєвого обміну інформацією, мобільні телефони, з яких можна керувати супутниками, самі супутники, з яких видно все на Землі, бойові та розвідувальні дрони та багато інших технологічних новинок сучасної цивілізації. Однак надію кожному слід покладати на Бога, Котрий допомагав людям в усі часи, хай як складно не було.

Пригадаймо далекі події минулого. Був 1945 рік. І хоч війна майже досягла свого логічного завершення, на території Східної Пруссії ще тривали кровопролитні бої. Фашисти вже давно передумали зазіхати на чужі землі й тепер докладали всіх зусиль, щоб не втратити своєї батьківщини. У цій ситуації вони не зважали навіть на власне життя, не кажучи про те, щоб зглянутися над супротивником.

Того року пишно квітнуло літо. Повітря, напоєне пахощами трав, здавалося, аж дзвеніло від радості. Природа завжди живе якимось особливим життям. Вона не залежить від того, скільки у світі народилося хлопчиків і дівчат, у чиїх руках влада та в якому стані економіка.

Підрозділ, у якому служив Петро Макарович Попов, зупинився саме в такому місці, де, незважаючи на війну, і квітів було ціле море, і ягід вродило так рясно, ніби хтось навмисне розсипав їх з величезного небесного ковша. Поряд протікала річка. Її тихі, прохолодні води так і вабили до себе в літню спеку. Проте

підходити до неї було небезпечно, бо саме тут пролягала лінія фронту. Солдати просто знемагали від спраги. І от, коли спорожняла остання фляга, командир покликав до себе рядового Попова. Деякий час мовчки вдивлявся в обличчя ще зовсім юного солдата, і хто знає, що той чоловік собі думав, та згодом сказав: «Ти повинен принести нам води».

У голові Петра миттєво промайнула думка про те, що йти доведеться відкритою для ворожих обстрілів стежкою, а це означає, що всьому настане кінець. Його посиляли на вірну смерть. Урятувати солдата в цьому випадку могло лише диво. Підвівшись, командир повільно, закривши руки за спину, пройшовся кімнатою. Потім повернувся до хлопця й, хитро зазираючи йому в

очі, промовив: «Ти так захоплено розповідав усім про те, що твій Бог Усемогутній. Тепер у тебе є можливість довести нам це на ділі».

На війні як на війні: ніхто не має права відмовитися від завдання, не виконати наказу командира. Петро узяв відро, помолився й пішов. І хоч до річки було не більш ніж 500 метрів, якою довгою тоді здавалася кожна хвилина, яким важким був кожен крок... Ще від самого початку свого шляху хлопець зауважив, що на іншому березі в очереті сидить ворожий снайпер і дуже пильно стежить за його ходом. Здавалося б, тут уже можна й крапку поставити. Однак той, хто уважно досліджує Святе Письмо, пам'ятає, що «стерезе Господь вірних» (Псал. 31:24).

Неймовірно, але в Петра ніхто жодного разу не вистрелив: ані тоді, коли він ішов до річки, ані тоді, коли набирав воду, ані тоді, коли повертався. Бійці були здивовані й навіть приголомшені таким ходом подій. Хтось дякував Петрові, хтось мовчки й жадібно пив воду. Та що того відра для цілого підрозділу!

І от знову, як у страшному сні, командир викликає рядового Попова до себе. «Хочемо ще раз пересвідчитися в тому, що твій Бог охороняє віруючу людину», – глузуючи, промовив він. Проте так само, як і минулого разу, рядовий Попов безперешкодно дістався до річки, набрав води, але... цього разу солдатам не вдалося її напиться. Річ у тім, що в бліндаж, де в цілковитій безпеці чекав на нього з водою підрозділ солдатів, раптово влучили снаряди, які за мить знищили все.

Якщо хтось зневажає вас за віру й хоче загнати в глухий кут, покладіться на Бога. Якщо хтось глузує з ваших релігійних поглядів, а ви все терпляче зносите, – це ваша перемога, перемога вашої віри.

Господь кожного з нас провадить своїм шляхом у конкретне місце й до конкретних людей. Наше завдання полягає лише в тому, щоб за будь-яких обставин залишатися вірними Богові, свідчити про Його славу, сподіватися на Його підтримку й допомогу.

РАНИ ХРИСТА

Ольга Найда

Раніше я багато курила, хотіла кинути, але не вдавалося. Прийшовши до Бога, на жаль, повністю так і не облишила цю звичку. Якось один брат у церкві сказав мені: «Уяви, що коли ти куриш, то цей недопалок кладеш у рани Ісуса». Звичайно, я відразу усвідомила серйозність ситуації, але самана не хотів відпускати.

Закурюючи, я благала Ісуса звільнити мене від цієї залежності. Звільнення прийшло не відразу. Поступово я стала курити дедалі рідше. Адже якщо сама торкнуся гарячого, то боляче, а тут уявляла, що в рани нашого Господа кладу недопалки.

Ось так Бог звільнив мене від нікотинової залежності. Я дуже вдячна Йому за це. Сподіваюся, для когось це буде допомогою та підтримкою. Нехай Господь

охороняє кожного на його шляхах і допоможе вчасно усвідомлювати свої помилки й каятися.

ОСОБЛИВА СОНЯШНИКОВА ОЛІЯ

Після воєнних дій у Сухумі (Абхазія) ми із сім'єю переїхали на служіння до України, у місто Слов'янськ на Донеччині. Нас було п'ятеро з однією сумкою речей. Я відразу почав звершувати служіння. Кошти, якими допомогли батьки, швидко закінчилися, оскільки нам довелося купувати всі необхідні речі: тарілки, ложки, виделки.

Церква надала нам житло, та воно було зовсім порожнє. Ми спали на підлозі. З меблів у нас був тільки комод з бананових ящиків. Ми радо прийняли речі з гуманітарної допомоги. І життя нібито налагодилося, адже навколо не стріляли, ми бачили спокійні обличчя, могли активно працювати для Бога й людей. Однак тих гро-

шей, які ми отримували, вистачало тільки на хліб.

Сусіди, дізнавшись про те, що ми виїхали з Абхазії через воєнні дії, намагалися всіляко допомогти. Хтось приніс відро картоплі, хтось – цибулю. Якись овочі в нас були, хліб ми купували, а батьки дали нам десятилітрову каністру соняшникової олії. І от саме з олією в нас відбулося справжнє диво.

Ми дуже любили відварювати картоплю «в мундірі» та їсти її з олією й цибулею. Це і смачно, і корисно. Після всього, що ми пережили, це був просто царський обід. Моя дружина Ольга взяла півлітрову банку, відкрила каністру, і звідти почала вихлюпуватися олія. Вона навіть трохи розлилася. Дружина прийшла й

сумно сказала: «Володю, я розлила олію!» Вона засмутилася, адже після воєнних дій ми все ретельно берегли й економили.

Через деякий час закінчилася олія з півлітрової банки. Дружина відкрила каністру, і, як і минулого разу, олія знову вихлюпувалася назовні. Олія не надала цьому особливого значення, але коли втретє побачила, що каністра повна вщерть, промовила: «Володю, можливо, олія зіпсувалася? Я вже двічі набирала, а вона не зменшується в об'ємі». Я відповів: «Якби вона зіпсувалася, то, мабуть, просто стала б гіркою».

Коли закінчилася чергова порція соняшникової олії, дружина дала мені банку й сказала: «Тепер налий, будь ласка, ти». Я взяв каністру, поставив її на кут, щоб не розлити, акуратно відкрив кришку. Олії справді було по самі вінця, а ми вже використали принаймні півтори-дві літри. Тоді ми зрозуміли, що Бог зробив особливе диво для нашої сім'ї.

Наприкінці місяця, коли я вже отримав чергову матеріальну допомогу, олія перестала «прибувати». Ми з дружиною, згадуючи цей досвід, по-доброму жартуємо: «Можливо, і не потрібно було брати матеріальної допомоги, так ми б щодня бачили Божі чудеса».

Цей досвід став предметом нашої особливої подяки Богові. Ми раді, що свідками цього були й наші діти. Про це дізналися члени церкви, у якій ми звершували служіння. Цей досвід зміцнював нашу віру й віру цих людей. Тому чудеса, які відбувалися в житті біблійних героїв, я сприймаю буквально. Тоді людям це було потрібно. Сьогодні для нас Бог робить інші дива. Нам слід записувати й згадувати такі досвіди. У важкі хвилини життя вони зміцнюватимуть нашу віру.

Володимир Плугатарьов

ПСАЛОМ 91

Завила сирена. Мати схопила двох маленьких дітей і побігла до укриття. Вона завжди вірила в Бога й знала напам'ять Псалом 91. Почалося бомбардування. Вони були в полі, а це пряме влучання. Раптом жінка побачила невеликий сарайчик, заповнений людьми. Вона хотіла втиснути в цей сарайчик хоча б своїх дітей, але їх звідти грубо виштовхали. У розпачі бідна жінка впала на землю, накрила дітей пальтом і гучно кричала Псалом 91: «Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: «Охороно моя та твердине моя, Боже мій», – я надіюсь на Нього!»

Скільки часу тривало бомбардування, ніхто не пам'ятав. Та раптом усе стихло. Діти не знали, живі вони чи мертві. Нарешті розплющили очі й вилізли з-під маминого пальта. Навколо них було безліч вирв. Вони почали шукати сарайчик, де ховалися люди, проте на тому місці була велика порожня яма.

Нині цій маленькій дівчинці, яку звать Любов Гаврилівна, за 80 років. Сьогодні вона, колишня комуністка й атеїстка, є глибоко віруючою людиною. Псалом 91 завжди був особливим захистом від переживань у її житті. І нині, коли точиться війна в Україні, Любов Гаврилівна молиться цим псалмом Богові, Котрий колись захистив її під час війни.

«І Я буду Той Самий до старости вашої, і до сивини вас носитиму, Я вчинив, і Я буду носити, і Я двигатиму й порятую!» (Ісаї 46:4).

Наталія Ластюк

Я НЕ ХОЧУ РИТИ ТРАНШЕЮ

Раїса Кузьменко

Нещодавно мені розповіли досвід про те, як навіть важкі обставини життя, які незрозумілі й інколи викликають обурення, зрештою перетворюються на благо.

В Охтирці, що розташована неподалік кордону з Росією, у військовій частині служив солдат, який чимось завинив, і в ніч на 24 лютого 2022 року його змусили рити траншеї в полі. Він страшенно обурювався: «Та що це таке? Я також хочу відпочивати, теж хочу спати!» Проте йому наказали, і він пішов рити траншеї.

Рано-вранці 24 лютого, коли розпочалася війна в Україні, бомба впала на їхню казарму. Було вбито понад 90 солдатів, і він єдиний з їхньої частини залишився неушкодженим. А в цей час його мама, відчуваючи тривогу, стоя-

ла на колінах і молилася. Молитва врятувала життя її сина. Слава Богу!

Читаючи такі досвіди, де-хто може подумати, що Бог несправедливий, адже врятував лише одного солдата, а про інших не подбав. Однак ми не знаємо Його планів щодо кожної людини, що для неї найкраще в Його очах. Настане час, і Христос відкриє нам, чому саме так сталося, а не інакше, особливо на війні. Над цим досвідом слід розмірковувати і знаходити для себе слова й думки втіхи посеред свого бентежного життя. У нас є на Кого покластися і Кому довіряти, хоч би якою була Його воля щодо нас.

МОЛИСЬ ЗАВЖДИ...

Молись, коли не спиться і не їється,
Коли в душі тривога затяжна.
Молись, коли спокійний чи боїшся,
І між душою й тілом точиться війна.

Молись за себе, друзів і родину,
За всіх людей, що близько чи здаля.
Молись за дім, за сонце, за Україну,
Ти тут живеш, і це – твоя земля.

Молись, коли щасливий і здоровий,
Слова подяки Господу носи,
За те добро, що Він для тебе робить,
За тихі сни безмежної краси.

Не треба битись в груди чи кричати,
Не хоче Бог від нас таких страждань,
Лиш все, що є, навчися цінувати,
Й життю радій без нарікань й вагань.

Молись коли не знаєш, що робити,
В безхмарні дні і ночі дощові,
Молись завжди, і будеш легко жити
У цьому світі, даному тобі...

О. Сапріянчук-Маротчак

МОЛИТОВНА ТЕРАПІЯ ДЛЯ ПОДРУЖЖЯ

«Наша поміч – в Імені Господа, що вчинив небо й землю!» (Псал. 124:8).

Чи вносить молитва якісь зміни у ваше сімейне життя? Опитування подружніх пар, проведене Центром дослідження громадської думки Геллапа, підтвердило: коли люди моляться разом, у них з'являється значно більше шансів розв'язати проблеми, які загрожують їхньому сімейному щастю. Молитва не так усуває саму проблему, як дає подружжю засоби для її розв'язання.

Опитування довело ще один факт: 75 % сімейних пар, які постійно моляться разом, визначили свій шлюб як «дуже щасливий» на противагу 58 % сімей, у яких подружжя ніколи не практикувало спільної молитви.

Чому ж ми не молимося разом? Молитва – дуже потужний терапевтичний засіб, і він обов'язково діє, якщо сімейна пара пого-

джується схиляти коліна разом хоча б раз на день, братися за руки й помолитися щиро, своїми словами, звертаючись до Бога й вірячи в те, що Він поруч і чує все, що вони хочуть сказати Йому.

Як молитва допомагає подружжю й у чому її потужна терапевтична сила?

МОЛИТВА СТАВИТЬ НАС НА ОДИН РІВЕНЬ

Однією з найчастіших причин сварок у родині можна назвати проблему керівництва, першості й управління: хто головний? Та коли ви молитесь, ви рівні, адже перед Богом усі рівні. У цьому виявляється смирення, оскільки молитва змушує нас визнати, що Бог – Верховний Правитель, а ми лише люди.

МОЛИТВА ЗАЛУЧАЄ АРБІТРА

Молитва може значно понизити «високу температуру» сімейних стосунків. Усі суперечності поступово розсіюються, коли ви скажете: «Господи, ми дивимося на цю проблему по-різному. Однак ми хочемо дізнатися: як Ти бажаєш, щоб ми вчинили?»

МОЛИТВА – ЦЕ КЛЮЧ ДО СПІЛКУВАННЯ

Коли ви молитесь зі своїм чоловіком чи дружиною, пропонуємо вам братися за руки. У такий спосіб ви підкреслите єдність і спільність одне з одним. Ви не зможете злитися, відкриєтеся перед Богом і розповісте про всі свої емоції. Молитва змиє всю гіркоту, яка нагромадилася у вашому серці, а це дасть вам змогу врешті-решт спокійно спілкуватися й говорити про те, що справді вас бентежить.

МОЛИТОВНА ТЕРАПІЯ ЗМІНИТЬ ВАШЕ СЕРЦЕ Й ПОМ'ЯКШИТЬ ДУХ

У молитві потрібно не просто промовляти слова без сенсу, а ретельно обдумувати все, що ви хочете сказати. Це поступово допоможе вам змінити свою позицію й навіть життя.

Молитва сприяє душевній близькості, адже вона можлива завдяки духовному єднанню. Спробуйте провести 30-денний експеримент. Домовтеся із чоловіком чи дружиною щодня протягом місяця молитися разом, узявшись за руки, і вголос висловлювати свої думки, говорячи простими висловами й короткими реченнями. Якщо у вас на ранок заплановані якісь справи й ви один раз не змогли помолитися разом, зробіть це в інший час, але не припиняйте експерименту. Упевнений, що ви ніколи вже не зможете відмовитися від цієї звички. Нехай молитва зробить диво у вашій сім'ї.

Гарольд Сейла

ЛЮДИНІ ВАЖЛИВО ПОЧУВАТИСЯ ПОТРІБНОЮ

Одна жінка перевезла до себе свою бабусю, яка з віком осліпла. Їй було 90 років: худорлява жінка з натрудженими руками. Цими руками вона все життя копала город, доїла корову, годувала овець і курей, прала, мила, куховарила... І цими руками вона тепер смикала хустинку, сидячи на дивані. Зі сліпих очей сочилися скупі старечі сльози. Її перевезли в найкращі умови: усі вигоди, диван, столик з тарілкою.

Будинок і все господарство в селі продали. Як сліпа старенька сама житиме? Ось онука й узяла її до себе. Бабуся працювала все життя, а тепер може й на дивані відпочити! Проте вона не звикла сидіти без діла, ниділа без роботи. І ста-

лося ось що: бабуся мила посуд, а її онучка приходила з роботи й усе після неї перемивала. Розумієте, як може помити сліпа людина в 90 років. Доводилося робити це потай. Бабуся думала, що добре миє посуд, допомагає, і просила залишити їй роботу на день. Мовляв, ти не мий, я помию сама.

Посуд залишався брудним, на підлозі були калюжі, а на стінах – бризки. І втомленій після роботи онуці доводилося все перемивати й прибирати. Подвійна праця виходила, але вона все робила тихенько: перемивала посуд і мила підлогу. Щодня. Точніше, щоночі, коли бабуся засинала й не чула, як тече вода та гримлять тарілки.

А бабусі онучка тільки дякувала за допомогу, на що та задоволено

усміхалася. Їй було так важливо почуватися потрібною й не даремно їсти хліб. Вона необхідна своїй онучці, вона ще на щось здатна! І бабуся брала ганчірочку й навіпамацки витирала пил чи прибирала речі. І запитувала, чи не назбирався ще посуд, вона помиє!

Це терпіння – невелика самопожертва з боку онучки, чи не так? Шість років бабуся прожила в неї й до останнього мила посуд. Жодного дня не пролежала, адже могла працювати й почуватися по-

трібною. Бо не вміла жити інакше. А онучка любила свою бабусю. Любила всім серцем.

Іноді любов не в митті посуду, а в його перемиванні – у терпінні. Це невеликий по-двиг, але це любов...

Г. К.

ЗАПЕЧЕНА РИБА

«Бо цей Бог – то наш Бог на вічні віки, Він буде провадити нас аж до смерти» (Псал. 48:15).

Одна молода дружина вирішила вразити свого чоловіка, приготувавши особливу вечерю. З усіх рецептів вона обрала страву, яку вважала своєю коронною, – запечену рибу. Вечеря вдалася, чоловік подякував, але потім запитав:

– Люба, а чому ти приготувала рибу без голови та хвоста?

Запитання загнало жінку в глухий кут, і вона розгублено відповіла:

– Навіть не знаю. Моя мама завжди готувала рибу саме так.

За першої нагоди вона запитала маму, чому та завжди готувала рибу без голови та хвоста. І мама відповіла, що так робила її мама. Тоді жінка звернулася із запитанням до бабусі й нарешті почула пояснення:

— Коли ми з твоїм дідусем одружилися, то жили бідно. Духовка в плиті була маленька, а деко для запікання – ще менше. Доводилося відрізати голову та хвіст риби,

щоб вона помістилася. Потім я просто звикла так робити.

Чимало хто з нас, як і ця молода жінка, багато що робить за звичкою, за традицією, наслідуючи когось. Ми не розуміємо причин, не замислюємося, чи можна зробити інакше. Просто робимо так, навіть якщо результати не найкращі. Дехто, навпаки, слухає своє серце, ніби воно може підказати, який шлях ліпший. Інші вважають, що все пізнається через досвід, і люблять повторювати, що на помилках вчаться. Прикро усвідомлювати, що ти прожив багато років, але рухався не в той бік.

Що чекає тебе наприкінці шляху, яким ти йдеш? Боже Слово попереджає: *«Буває, дорога людині здається простою, та кінець її – стежка до смерти» (Прип. 14:12).* Іди по життю під керівництвом Того, Хто може гарантувати щасливе завершення подорожі, Чий шлях веде до вічності.

«ШОКОЛАДНІ» ЦУКЕРКИ З НУТУ

ІНГРЕДІЄНТИ:

- 150 г сухого нуту
- 120 г арахісу або арахісової пасту
- 2 ст. л. цедри лимона
- 80 г кокосової стружки
- 40 г меду чи підсолоджувача
- 8–10 ст. л. кербу (без гірки)
- дрібка солі

ПРИГОТУВАННЯ

1. Нут добре промити, замочити на ніч, відварити до готовності. Коли охолоне, збити блендером до стану пюре.
2. Подрібнити арахіс у блендері до пастоподібної консистенції або використати готову арахісову пасту.
3. Кокосову стружку змішати з лимонною цедрою й подрібнити в кавомолці чи блендері до стану борошна.
4. З'єднати всі інгредієнти й збити до однорідної кремоподібної консистенції. Найкраще це робити ручним блендером.
5. Суміш має бути пластичною й добре ліпитися. Якщо вона вийшла рідкою, можна додати ще трохи кокосової стружки.
6. Сформувати кульки мокрими руками.
7. Обваляти цукерки в кербі, кокосовій стружці, кунжуті чи горіхах. Поставити на кілька годин у холодильник для кращого застигання.

Смачного!

ДЕСЕРТ БЕЗ ВИПІЧКИ

ІНГРЕДІЄНТИ:

- 150 г зеленої гречки
- 300 г чорної смородини
- 2 банани
- 2 ст. л. меду (або підсолоджувача)
- 400 мл води
- 15–20 г агар-агару
- ваніль за смаком
- керб за смаком

ПРИГОТУВАННЯ

1. Зелену гречку замочити на дві-три години, можна на ніч. Потім воду злити й добре промити крупу від слизу.
2. Помістити в блендер гречку, банани, мед або підсолоджувач, ягоди, ваніль і збити до однорідної консистенції.
3. Скляну чи силіконову форму рівномірно присипати тонким шаром кербу.
4. Агар-агар попередньо замочити в 400 мл холодної води й довести до кипіння. Кип'ятити на слабкому вогні п'ять хвилин, постійно помішуючи.
5. Додати в блендер готовий агар-агар і збити всі інгредієнти до однорідної консистенції.
6. Суміш вилити у форму й поставити в холодильник на дві години.
7. Дістати десерт із холодильника, накрити тарілкою, трохи більшою за розміром, перекинути догори дном і зняти форму. Прикрасити ягодами чи фруктами.

ХОЧУ ВІРИТИ,
ЯК ТАТО ТА МАМА

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ БАТЬКАМ

ефір щосуботи 19:20
ютуб щонеділі 18:00

РАДІО
ГОЛОС НАДІЇ

Ваша натхненна весна:

1. Вийти на прогулянку у легкому пальто.
2. Завантажити застосунок Радіо «Голос Надії».
3. Насолоджуватися сонцем і нашими програмами.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО-
ОТРИМУЙ ШВИДКО

ХРИСТІЯНСЬКІ КНИГИ

для
ВСІЄЇ
СІМ'Ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

* Можлива
оплата картою
«єПідтримка»

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець –
видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
Валентин Шевчук

Відповідальний редактор
Лідія Власик

Коректори
Людмила Шаповал
Олена Мехоношина

Дизайн та верстка
Тетяна Романко

Фотографії
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 2.02.2023 р.

Наклад 55 000 прим.

Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А

E-mail: dzherelo@ukr.net

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Одержувач: УУК АСД

Код ЄДРПОУ 19350731

ІВАН: UA75380805000000026006149457

МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль»
у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

**Свідоцтво
про державну реєстрацію**
Серія KB №8176 від 03.12.2003

Дізнайся більше на:

lifesource.ua

Контактні дані
розповсюджувача: